

2011. február 25. - **Marosvásárhelyi látogatása alkalmából a magyar kormányfő feleségét arról kérdeztük, milyen miniszterelnök-feleségnek, és az öt Orbán-gyerek édesanyjának lenni.**

Válaszaiban Lévai Anikó nem azt a képet erősítette meg, amit előre elképzeltünk. Nem a politikai státusból adódó nehézségekről szólt elsősorban, hanem arról, hogy ők egy átlagos család, ő pedig egy átlagos nő. Hogy ez így van-e, döntse el az Olvasó.

Hogyan fogadta feleségként, anyaként férje tavalyi politikai sikereit?

– Nyilván, olyan emberként, aki láttam, hogy mennyit dolgozott a férjem, és azt is tudtam, hogy milyen célt tűzött ki maga elé, amikor elérte, akkor örültem neki. Úgyhogy örömmel fogadtam sikereit, de pontosan tudtam azt, hogy férjem élete legnagyobb és legnehezebb kihívása előtt áll. Ezért nem titkolom, hogy a nagy öröm mellett aggódással is fogadtam, különös tekintettel arra, hogy én négy évig már végigcsináltam mellette egy miniszterelnöki ciklust. Pontosán tudtam, mire vállalkozott most, és ráadásul azzal is tisztában voltam, hogy az ország mennyivel rosszabb helyzetben van. Amikor a férjem a választások éjszakáján úgy nyilatkozott, hogy élete legnehezebb feladata előtt áll, akkor én minden mondatával egyet tudtam érteni. Úgyhogy ez a felelősség kétségkívül nemcsak a férjemet, hanem óhatatlanul engem is terhel.

A miniszterelnökséggel újabb kihívások következtek. Családként hogyan birkóznak meg az Európai Unió soros elnökségével járó nehézségekkel?

– A soros európai elnökség nem a családra vonatkozik, hanem a férjemre. Annyit talán viccből elmondhatok, hogy több fehér inget vasalok. Ezzel csak azt akarom aláhúzni, hogy sokszor van olyan nap, hogy két nagyon fontos tárgyaláson is részt kell vennie. És természetesen nem mindegy, hogy hogyan jelenik meg.

Miniszterelnök-feleség, ötgyermekes anya, egyetemen oktat... Meséljen egy kicsit arról, hogyan néz ki egy átlagos napja.

– Nem szívesen beszélek a családomról ilyen kontextusban. Mi egy teljesen átlagos, hétköznapi család vagyunk. Higgye el, mire öt gyereket elindítok iskolába egy téli reggelen, mire megvan az öt pár csizma, sapka, sál, kesztyű, az már egy bravúr. Ugyanúgy zajlik az életünk, mint más embereknek: mi is kapunk beírást, rossz jegyet, intőt, ugyanúgy küzdünk a gyerekek előremeneteléért, mint más családok. És természetesen mi is örömeinket leljük gyermekeinkben. Tehát családként teljesen átlaganyuka, -apuka és öt átlaggyerek vagyunk.

A háztartás is az ön területe, amelyben annyira otthon van, hogy többek között egy siker-szakácskönyv szerzőjének tudhatja magát. Mi a története A konyhaablakból című könyvnek, hogyan született és mit gondol, miért lett sikeres?

– A háztartásban a négy lányunk is besegít, és ezen kívül van annyi segítségem is, hogy például nem mindig nekem kell vasalnom. A szakácskönyvem sikere egy kicsit nekem is rejtély, azzal szoktam magamnak hízelegni, hogy talán azért sikeres, mert jól sikerült. De azt hiszem, hogy sikerének magyarázata az, hogy nem is annyira rám voltak kíváncsiak az olvasók, hanem a férjemre. Úgy is fogalmazhatnék, hogy arra az asszonyra voltak kíváncsiak, aki Orbán Viktor

felesége. De mindezek mellett, remélem, a sikerhez a receptek használhatósága és a kedves történetek is hozzájárultak.

Az Ökumenikus Segélyszervezet jószolgálati nagykövete és a Nemzetközi Gyermekmentő Szolgálat alapító és máig tevékeny tagja. Évekkel ezelőtt milyen megfontolásból csatlakozott ezekhez a szervezetekhez és mi az, ami a mai napig maradásra készteti?

– Fogalmazzunk úgy, hogy egyszerű önkéntes vagyok. Az önkénteskedésem régi történet. Még a rendszerváltáskor megkeresett Edvi Péter, hogy létre kellene hoznunk egy olyan alapítványt, ami gyerekekkel foglalkozik. Akkor Romániában, de Magyarországon is mamut-gyermekintézmények voltak, ahol állami gondozott vagy fogyatékos gyerekek éltek embertelen körülmények között. Akkor még ügyvédként dolgoztam és ennek az egyesületnek én írtam az alapító okiratát. Nálunk, otthon volt az alapító ülés. Ennek az volt az oka, hogy az első gyerekem pár hónapos volt és nem tudtam kire hagyni, ezért az alapítók a mi lakásunkra jöttek. Meg kellett fogalmazni az egyesület céljait, munkáját és a megjelölt célokkal én is azonosulni tudtam. Aztán az igazgató úr egyre több feladattal bízott meg és így ragadtam a Nemzetközi Gyermekmentő Szolgálatban. Már a legelején nagyon sokszor jöttünk Erdélybe. Össze sem lehet hasonlítani az akkori állapotokat a maiakkal, de azóta is évente két alkalommal egy orvoscsoporttal jövünk és háromszéki vagy csíki falvakat járunk végig, olyan településeket, ahova egyébként orvosok nem tudnak eljutni vagy a gyerekeket nagyon nehéz olyan településekre bevenni, ahol szakszerű ellátást kapnának. Képzett orvoscsoporttal, fogorvosbusszal jövünk. Én ilyenkor elsősorban gépkocsivezetőként, írnokként segítem a csapatot, de főzni is én szoktam az orvosoknak. A Gyermekmentő Szolgálatnak több programja is van. Például van egy lovasterápiás programunk, ennek az akkreditációját Edvi Péterrel együtt én rendeztem és a mai napig oktatok ennek keretében. De sok más esetben, például jogszabály-alkotásokkal kapcsolatos feladatokat is el szoktunk látni. Például volt már arra is példa, hogy gyermekjogokkal kapcsolatos jogszabály-változások előkészítésében is részt vettünk.

Már négy-öt éve dolgoztam a Gyermekmentő Szolgálatnál, amikor egy alkalommal megismerkedtem Lehel Lászlóval, aki akkora a Magyar Ökumenikus Segélyszervezet vezetője volt. Hozzájuk is elszegődtem, az ő feladataik egy kicsit másabbak. Főleg olyan állami vagy önkormányzati intézmények munkáját segítik, amelyek például drogkérdésekkel, krízishelyzetben lévő családokkal foglalkoznak, terápiás- és családközpontokat működtetnek. A leglátványosabb tevékenységünk mégis az árvizek, természeti katasztrófák esetében nyújtott segítségünk. Ebben, azt gondolom, profi, világszínvonalú szervezetté váltunk az elmúlt időszakban. Ugyan munkánk nagy részét nem ez teszi ki, viszont ez a látványosabb. És ezt nemcsak Magyarországon vagy a Kárpát-medencében, hanem a nemzetközi segélyszervezetekkel közösen a világ távolibb pontjain is végezzük.

Mintacsalád, mintanő...

– Erre szokta mondani a férjem, hogy jó benyomást tettem, sikerült megtéveszteni a közönséget. Mi nem vagyunk mintacsalád, teljesen átlagcsalád vagyunk. Annyiban különbözünk más családoktól, hogy a férjem egy olyan munkát végez, amit egy országban csak egy ember végezhet. De én ugyanolyan gyarlóságokkal megáldott ember vagyok, mint bárki más. Ugyanolyan hétköznapi gondokkal küzdünk, ugyanúgy otthon felejtjük az uzsonnát, a tornazsákot, mint más anyukák. Velem is megtörténik, hogy elkésem a szülői értekezletről stb.

Nem gondolom hát, hogy mintacsalád lennénk, és én személy szerint nem is tudnék ennek a jelzőnek megfelelni.

Miből merítkezik?

– Az, hogy van az embernek öt gyereke, az egy édes teher, ami nagyon sok inspirációval jár. Időnként megjegyzik, hogy jó a memóriám, és ilyenkor azt válaszolom, hogy azért, mert ötször tanulom végig az általános iskolától a gimnáziumig a tananyagot. Ezért emlékszem a versekre, mert nem érettségikor volt utoljára a kezemben az adott verseskötet, hanem folyamatosan. A gyerekek nagyon sok új impulzust adnak. Hogyha csak a felnőtt világot élném, akkor valószínűleg nem tudnám, hogy a tinédzsergyerekek között most éppen melyik a „menő” együttes vagy mi a „trendi” divat, de ilyen ügyekben is nagyon tájékozott vagyok. És a gyerekek mellett nem lehet megöregedni. Két év múlva ötvenéves leszek és van egy első osztályos kisgyerekem. Ezért nekem egy jó darabig még karbantartott állapotban kell maradnom, hiszen még sok feladat elé nézek. **Vass Gyopár**